

Bojler

Milí čtenáři tradičního, leč nenapravitelně nepravidelného časopisu BOJLER.

Dostává se vám do rukou důkaz toho, že občasník takového kalibru, jako je BOJLER, dokáže přežít i totální, ba absolutní redakční proměnu. Samozřejmě, je to běžným jevem ve všech, a to i profesionálních redakcích, že tu a tam dochází k personálním obměnám. Dlouholetí pracanti odcházejí, místo nich přicházejí noví... jsou to změny pozvolné, nenápadné, nijak drastické. Takhle by se měla vyměňovat voda v akváriu, pamatuji si z odborné literatury (zhruba do puberty jsem úspěšně choval nejrůznější vodní faunu, mou pubertu ovšem přežila jen otrlá mřenka chycená v řece Moravici. Zhýčkaní, šlechtění akvariální tvorové podleli zkáze do jednoho).

Jenže v případě BOJLERU nešlo o pomalou, citlivou přeměnu, nýbrž o zásah naprosto drastický, extrémní. Stará redakce odešla beze zbytku. Začalo to už vloni, to se s námi rozloučili zakladatelé časopisu, tvůrčí duo Špornová – Ševeček. A letos stará redakce „vymřela po maturitě“ docela. Petra Jungrová, Tereza Kempová, Honza Ostřanský, všichni jsou už týden za branami.

Naštěstí můžu s hrdostí a nadšením konstatovat, že se stal redakční zázrak. Nastoupila „Nová vlna“. A je to vlna masivní, tsunaminózní – v tom dobrém smyslu slova, pochopitelně! Jmenujme alespoň pilíře té nadějně rostoucí stavby: Pavlína Spurná, Hanka Slaninová, Verča Landová, Martina Kroutilová, Aneta Bartoníková, David Grant. Tohle číslo je jejich. A je tu pouze díky nim. Přeji hezké čtení. Třeba budete mít podobný pocit, že tu něco jiskřivého začíná.

Lukáš Bárta

(pozn. – autorkou koláže je Hanka Slaninová, nadějná ilustrátorka nové, revitalizované redakce)

Kapalina živá
Ona,
pro všechny tak potřebná,
dennodenně toužebná,
pulzující v cévě naší,
v mracích, co se jen tak vznáší,
obývající hlubiny nekonečné,
nitkami spojující národy skutečné.
Prazvláštní slečna.
To průhledné nic
je však mnohem víc.
Je to vše.

Co na to jen říct?

Citát:
Nic by nežilo a nebylo bez vody.
Ani tento citát.

Tereza Bednářová
tercie A

Paní Voda

Vždy, když se spustí lijáky,
otevřu stavidla svých
nádrží
a lidé pak se svými kajaky
proplouvají zápraží.

Tak teď se tě zkusím ptát:
Kdo má nejdelší šaty?
Koho se musíš každý rok
bát?
S kým je tvůj život spjatý?

Jsem to já, já jenom já,
díky komu je rok úrodný.
Jsem to já, já, jenom já,
ke komu v létě chodí
průvody.

Jsem života dárna i zkázy
nosná,
někdo mě má rád
a pro někoho jsem hnusná,
často si chci povídat.

Avšak když projdeš cestou
suchou, prašnou
a jsi velmi unaven,
rád přijmeš náruč mou
a na rozuzlení jsi
připraven.

Ano, je to tak,
je to to, co tě hlodá,
nejsem člověk ani pták,
jsem paní Voda.

Barbora Dedková
kvarta A

Voda

Byla tu a stále je,
voda - symbol naděje,
princezna zázračná
a mnoha tváří,
nejhezčí je,
když v ní slunce září.

Záhadný, bouřlivý
ze skal se řítí,
zastavit nedá se,
ani se chytit,
zrádný a mocný
v popisu práce,
přemoci vodopád
nesnadno dá se.

Všechno co vyrobí,
dokáže zničit,
jak rychle povstane,
tak se i ztiší.

Velká a záhadná
městem se řítí,
nepustí, nevrátí,
když něco chytí.
Podplatit nedá se
záhadná voda,
když vidíš potopu,
u srdce bodá.

Modrá a průzračná,
klidná a jistá,
základem života
je voda čistá.

Zuzana Fricová
tercie B

bez názvu

Jako vánoční dáreček, pod kterým nevíš, co se ukrývá.

Jako chybička poslední v pravopisném diktátě.

Jako život, co každou sekundu ubývá.

Jako jediný pták sedící na drátě.

Jako páté kolo u vozu .

Jako mizící splín .

Jako já a on.

Jako já.

Tereza Bednářová

tercie A

Zvedla usazené oči od špiček svých bot, které visely do prázdna silnice, ke svému mobilu.

Zbývalo jí 10 minut do příjezdu autobusu. Zastávka byla plná lidí, ale ani to nezabránilo jejím slzám, aby dále padaly na silnici. Nikdo si jí nevšímal. Byla snad neviditelná? Celý svět od ní odvracel zrak.

Byl květen – lásky čas. Ale pro ni to byl nejhorší měsíc, který kdy zažila. Před rokem bylo všechno tak jiné, tak krásné. Deset minut. Posledních deset minut. A ona je chtěla prožít s těmi vzpomínkami, protože nic jiného ji už nezbylo...

Už si nevzpomínala, kdy se to jejich přátelství změnilo v lásku. Bylo to tak přirozené, že se ani nebránila, když se to stalo. Nemohla tomu uvěřit. On byl obletován holkami, a ona? Neviditelná. Ale on ji viděl. Miloval právě ji. Kolikrát tajně odcházela z domu a kolikrát rodičům lhala, že jde jen do knihovny nebo za kamarádkami. Věděla, že by ho její rodina nepřijala. On... byl jiný. Ale dal jí život. Procitla z dlouhodobého spánku a začala zase žít. V tu chvíli zapomněla na všechnu bolest svého minulého života. Skončila se všemi zlozvyky, které ji vážaly k minulosti. Věděla, že má vždy možnost volby. On ji respektoval se vším všudy, nic na ní nechtěl měnit. Vždyť sám měl jednu neřest. A to dost velkou.

Věděla to dávno, ale nebránila mu. Měla o něj strach, to ano, ale taky věděla, jak těžké je žít v tomhle světě. V hlavě jí naskočil obrázek, jak si zapichoval jehlu do levé ruky, a to jí rozpláče ještě víc. Nevěděla, jak proti jeho druhé velké lásce bojovat. Tahle vášeň jí byla jedinou konkurencí.

Právě proto ho neukázala svým rodičům ani přátelům. Přátelům? Ty pomalu ztrácela. Ale co? Měla jeho. Chránil ji před celým světem. Bojoval za ni se všemi jejími démony. Její život plynul dál jen s ním a to jí stačilo.

Tahle „pohádka“ měla své „ale“. On začal žárlit. Žárlit na jednu osobu, která z jejího života dávno zmizela. Ona to brala jako absolutní hloupost. Milovala jen jeho. Pokaždé, když spolu s několika kamarády šla ven a Ta osoba byla mezi nimi, byl na ni našťvaný a křičel na ni. Tajné telefonáty na záchodě, kde se musela ospravedlňovat a ujišťovat ho o své lásce. Jeho posedlost ji pomalu ničila a donutilo jí to začít se Té osobě vyhýbat.

Další auto projelo těsně kolem ní, ale ona ještě nebyla dostatečně připravená.

Přišel Silvestr a ona na chvíli zatoužila nebýt sama. Rozhodla se, že ho stráví s kamarády ze třídy. Věděla, že by u rodičů žádná výmluva neprošla, aby mohla být s ním. Kamarádi pili, jen ona se neuměla dostat do pohody. Byla v myšlenkách u něj. Není v nějakém nebezpečí? Za tu dobu s ním si vybudovala ochranný instinkt, a tak se snažila všem pomáhat. V jednu

chvíli se jí kamarád zeptal, proč má takový strach. Najednou nechtěla lhát a nechtěla zase zapírat a prostě mu to řekla. Tím udělala velikou chybu. Asi za měsíc se to dozvěděli další. *Ale vždyť ty máš na někoho lepšího!* Hloupost. On byl pro ni to nejlepší, co kdy měla. On byl ta správná cesta. Ale stalo se něco mnohem horšího...

Pamatuje si přesně na ten okamžik, kdy si uvědomila, že Ta osoba, na kterou on tolik žárlil, jí není úplně lhostejná. Uběhly téměř 3 roky a ona nezapomněla. Jeho nepřestala milovat, jen... Tohle bylo silnější než ona. Nebylo to stejné jako to, co cítila k němu. Tohle byla jiná láska. Bojovala proti tomu, ale prohrávala. Ničilo ji to mnohem víc než láska ke klukovi, co je závislý na drogách. S tím se probudila i její stará závislost.

Musela mu vše říct. Lhala celému svět, ale jemu nedokázala. Řekl jí, že to věděl už dávno. Prý to na ní bylo poznat. Jistě, on ji znal víc než ona sebe samou. A tak to začalo. Zakazoval jí stýkat se s Tou osobou. Začalo pro ni malé peklo plné hádek, bolesti – a té facky. Ona si ji zasloužila. Zasloužila si vlastně mnohem víc. Když se nenašel nikdo, kdo by ji trestal, začala se trestat ona sama. Jednoho dne jí řekl, že si potřebuje všechno promyslet. Za týden se sešli. Teď jí to znělo všechno v uších. *Zlomila jsi mi srdce. Nedokážu to snést. Pořád tě miluju. Nechci se s tebou vídat. Sbohem.* Pro ni to byl konec. Neměla nic. Přišla o obě milované osoby. Nikdo už o ni nestál. Zasloužila si to. Zůstala sama stát tady na tom chodníku. Právem obviněna, právem odsouzena, právem potrestána. Zůstala sama se svou vinou.

Vítr se opřel do jejích černých vlasů. Všechny její sny se utopily během pár měsíců. Co jiného teď má dělat? Ona mu tolik ublížila a nedokázala s tím dál žít. A ta bolest zlomeného srdce byla příliš hluboká. Tak moc milovala, až se láska stala její záhubou. Vzpomněla si na jednu větu, co jí kdysi řekl. *Ty nejsi zvláštní. Jsi jedinečná.* Pak už jen udělat krok správným směrem.

„Odpusťte.“

Anetka Bartoníková
Autorka kresby: Hanka Slaninová
kvinta B

MÍSTO NÁS

Byli jsme tu všichni. Na naši malou návěs dostrkali celou Vranovou. **ONI** stáli proti nám. Mé oči těkaly od nabitých hlavní pušek po hákové kříže na pažích. Všichni byli nervózní. „Každý muž půjde s námi. Zavinili jste si to sami,“ ozval se se silným německým přízvukem nejmladší z **NICH**. To máme za to, že jsme je skrývali.

Vše začalo v únoru postřelením jednoho partyzána. Jeho přátelé ho nenechali ve štychu a zabili tři z **NICH** u nás ve Lhotě. Přímo v hospodě. V dubnu si šli Rusové do Petrůvky pro cukr. **ONI** je zmerčili a začali po nich střílet. A teď jsou tady. Mstí se. Někde se rozbřečelo děcko. A tetka taky. Všichni popotahovali a třásli se strachem. Pár sousedek si kleklo. Za chvíli klečela celá dědina. Slovo nebylo třeba. „**JEDER ZEHNTE!**“ To se ozval ten nejvyšší a nejhnusnější z **NICH**. „Do řady. **SCHNELL!** Říkám do řady!“ Velení se zase ujal ten mladý. „Eins, zwei, drei...zehn! Jdi! Eins, zwei, drei...“ Tak to jde pořád dokola. Už nikdo nezbyl. Každý desátý se musí postavit čelem k domu. **ONI** si mezitím nabili zbraně a míří. Najednou je ticho. Jediným zvukem je vítr v koruně velké lípy. Už ani nepláceme. Nedokážeme to. Budeme se muset dívat, jak umírají. Jak se chvějí, když k nim letí kulka. Jak sténají. A jak nakonec padají k zemi. Nic z toho ale nenastává. Najednou totiž přijíždí vůz. Řidič něco křičí. **ONI** naskakují do korby toho nákladáku. A jako zázrakem odjíždějí. A všichni žijí. Měli jsme štěstí. Jak se ukázalo, Rudá armáda je už za Olomoucí.

Druhý den byl slunečný a teploty byly skoro letní. Večer, když jsem se vracela z lesa, všimla jsem si, že se pod lipou srocují lidé, a tak jsem zamířila k nim. Na lavičce seděla nějaká žena. Byla celá umouněná, šaty měla potřhané. Prerývavě vyprávěla: „Začalo to večer, když se u mostu potkali partyzáni a gestapáci. Začali po sobě střílet. - Ráno... Ráno bylo celé Javoříčko obklíčené. My s dětmi jsme museli odvázat dobytek, muži tam zůstali...Některé střílili zezadu ve stoje... jiní si museli lehnout. Pak vesnici zapálili. Shořelo všechno. Zůstala jen kaplička, škola a hájovna.“ Bohužel to, co říkala, byla pravda.

V pondělí jsme tam jeli. Po Javoříčku zůstaly jen holé zdi a nánosy popela. Když jsem šla ke kostelu, strachem jsem ani nedýchala. Tam ležela napůl shořelá postel, tam se válela hlava hadrové panenky. Nejhorší však byly kusy dobytka, které si **ONI** neodvezli. Konečně jsem došla na místo, kde chlapi ze Střemeníčka vykopali hlubokou jámu. Začal pohřeb a během něj se nám na hlavy začal snášet déšť. Snad i samo počasí soucítilo s rodinami zemřelých a bylo pohněváno nechutností, podlostí a krutostí **JEJICH** činů. Těla jsou položena do několika řad. Příbuzní na ně pokládají větvičky smrkového chvojí. Pak se všichni modlíme. Je 7. května, léta Páně 1945. Před námi leží hrob 38 mužů, kteří zemřeli místo nás. Mužů, kteří ztratili život v Javoříčku. Nazítí **skončila válka.**

Barbora Dedková,
kvarta A

Kopec a důl

A je to zase tady.
Skok do neznáma. Po
hlavě. Smetena
bleskem z čistého
nebe se řítím na dno
propasti a nemám
sílu se zachytit.
Tuhle propast totiž
neznám. Je hluboká
a beztvářá. Místy
černá, místy světlá.
Bloudit v ní bolí, i
příjemně překvapí. Je
plná naděje, ale
zároveň se z ní nelze
dostat. Nelze se z ní
dostat hned. Stěny
jsou strmé. Jediná
možnost je volat.
Doufat v pomocnou
ruku nebo alespoň v
hodně silný provaz.
V téhle propasti totiž
člověk nesmí ztratit
naději. Může se

docela dobře stát, že tu ztratí všechno. Sebedůvěru, sebekontrolu, klid... Všechno, na
co si vzpomenete. Ale ne naději. V lepší zítra, v pomocnou ruku, v dobrý konec...
Ale co se dá považovat za dobrý konec? Je to „žili šťastně až do smrti“? Ne.
Z pohádek přebíráme názor, že ať se děje, co se děje, vždycky všechno dobře
dopadne. Popelka přece taky našla svého prince. Co proto udělala? Téměř nic.
V podstatě měla všechno naservírováno až pod nos. Verze s ořechy a vílou se od sebe
zas až tak moc neliší. A nakonec si ji princ taky našel sám. Dneska už to tak
nefunguje. Člověk se snaží pomoci si sám. Nespolečá se na druhé. Ono už to
v podstatě ani nejde. A tak se snažím vyšplhat po strmé stěně.
Abych mohla zase spadnout dolů....

Veronika Landová
kvinta B

Placená bolest

Někteří lidé se bojí slova bubák, někteří slova smrt a někteří slova voda, výška, výtah a podobně. Ale všem bez rozdílu pohlaví, věku a rasy naběhne husí kůže a začnou se celí třást, jen co uslyší to příšerné slovo zubař!

Určitě jste ho už poctili svou návštěvou. Jen si vzpomeňte, jak jste dvě hodiny čekali v čekárně a z nesmírné nudy jste sáhli po jednom z těch časopisů pro ženy a rozšířili své vědomosti o alkoholismus Vondráčkové, celulitidě Pavlovské a dokonce vám dozajista zvedlo náladu umělé oplodnění Borhyové. Vidíte, co z lidí udělá taková návštěva zubaře? Avšak to nejhorší přichází až teď! Konečně jste se celí ohluchlí od neustálého řevu vycházejícího z ordinace dostali na řadu vy. Ruce se vám klepou, pot vám stéká po spáncích, nohy už ani necítíte, ale přesto jdete jako stroj do té sterilní mučírny a sedáte si na zelenou sesli. „Plesk! Plesk!“ To si ten sadista nasazuje rukavice. Přichází k vám, a aby vás ještě více rozčílil, zazáří na jeho tváři běloskvoucí úsměv bez jediného kazu. „Táááák pan Michalec, podíváme se vám na zoubek. Máte nákej větší problém?“ „N-n-nee,“ vydere se z mých úst.

Potom nastává pocit naprosté oddanosti. Ten maniak si s vašimi milovanými vápníkovými a amalgamovými výrůstky může dělat (a taky dělá), co chce, a vy proti tomu nemůžete nic namítnout.

Čas, který tam strávíte zatínáním pěstí do opěradel a děláním strašidelných grimas, vám připadá jako věčnost. Naštěstí všechno jednou musí skončit a vy konečně odcházíte domů se skelným pohledem a vypadáte jako duch.

A tomuhle celému procesu já říkám půlroční křest ohněm. V tomhle případě opravdu závidím masochistům. Jako my chodíme k masérovi, oni chodí k zubaři. No přiznejte sami, nebylo by super dostat masáž za 30 Kč? Bohužel my ostatní, náchylní na bolest se budeme stále se strachem vyhýbat ordinaci, kde je napsáno: MUDr. Filip Kazihub, objednávejte se minimálně týden předem.

Anonym neboli Kdovíkdo Kdovíjaký

(Vyzýváme autora tohoto zdařilého fejetonu, aby kontaktoval redakci, jméno uveřejníme!)

Nemusíte si nic koupit

Pakliže vstoupíte do obchodního domu v centru města, nemusíte si nic koupit, pokud nechcete. Můžete se volně procházet, obdivovat zboží a nízké ceny, zastavovat a mluvit s lidmi, zkoušet si oblečení a tak podobně. Když odcházíte bez nákupního košíku přes pokladnu, pokladní si vás všimne, vlídně se usměje a nasměruje vás k východu pro lidi, kteří nic nekoupili. To aby nemuseli zbytečně stát a čekat ve frontě, když stejně nic nemají.

U vašeho východu vás přivítá dobře oblečený muž menší než vy, který se neustále usmívá. Říká se tomu prý rutinní kontrola. Musejí vás zkontrolovat, jestli jste něco neukradl. Samo sebou, že jít do obchodu a nic nekoupit není zločinem, je to však podezřelý a oni jsou solidní firma, musí na ně tedy být spolehnutí.

Malý usmívající se muž vás předá o mnoho vyššímu a vážnějšímu muži-gorile, ten vás za ruku odvádí dveřmi přes jakýsi tunel až do malé místnosti, na jejímž začátku (tedy místě, kudy do ní vstoupíte) a konci jsou stejné bílé dveře, splývající s leskle bílými zdmi. Podél pravé stěny se od jedné dveří ke druhým táhne nablýskaná kovová lavička, na které sedí další lidé. Připomínají frontu u pokladny, jenže sedící.

Dveře se za vámi zavřou, leknete se, posadíte se na konec řady. Lidé v místnosti mlčí. Čekáte, zda někdo nepromluví. Po chvíli vám to nedá a zeptáte se muže před vámi (fyzicky vedle vás), jestli je zde také proto, že nic nekoupil. Muž přikývne. Zeptáte se ho, jak dlouho už zde sedí, a čekáte, že se podívá na hodinky, on se vás však místo toho zeptá, kolikátého dnes je.

Zblednete a raději mlčíte.

Martin Müller alias Wlk

(Autor je členem ostravské Bezejmenné skupiny a absolventem našeho gymnázia)

Být sám

Tma.

Setmělo se až nepřírozeně rychle. Nábytek vrhá hluboké černé stíny. Jeho obrysy mizí v přítmí pokoje, který se díky tomu jeví nekonečným.

Světlo.

Jen úzký pruh procházející skrze zatažené žaluzie. Kdy jsem je naposledy vytáhla? Už si ani nepamatuju...

Měsíc.

Jediný zdroj světla v pokoji. Našel si svou škvíru mezi laťkami žaluzií. Ten úzký pruh osvětlené podlahy upoutal mou pozornost. Zajímavá výplň večera, když nad tím tak přemýšlím. Bylo by jednoduché pustit televizi tak, jako ostatně každý večer, ale nejde to. Podobně jako nejde rozsvítit světlo.

Žárovka?

Dávno praskla. Za to, že stále není vyměněná za novou, může moje neschopnost si vzpomenout v ten pravý čas, že bych ji měla koupit.

Únava?

Po třech šálcích kávy nepřijde. Ale není to zdaleka jediný důvod mé nespavosti. Hlavou mi probíhá tornádo myšlenek. Pocity se mísí. Smutek. Vztek. Lítost... Nejsem schopná boje s takovými lidmi. Nechápu je. Jak může někdo jít za svým cílem „přes mrtvoly“? Nebrat ohled na ostatní, škodolibě se jim smát, snažit se všechny ovládat? Obviňovat jiné, kvůli vlastním chybám, hádat se kvůli blbostem? Proč? Proč mají tohle lidé zapotřebí???

Mám pocit, jako bych se ocitla v bublině, v jiném světě. Lidé na sebe denně křičí, pomlouvají se navzájem, hádají se... bez sebemenšího důvodu. Co se to s námi děje?

Dál civím do pruhu měsíčního světla a dojde mi, že v pokoji nejsem sama.

V tom úzce vymezeném prostoru se pohybuje malé stvoření. I přes můj pocit, že dnešek stál za houby, se tato osůbka pohybuje zcela bezstarostně. Hopsá a tančí v rytmu hudby, která snad vychází z jejího nitra. Pohled na ni mě uklidňuje.

Pomáhá mi ovládnout můj vztek, lítost, smutek,... Čím déle tančí, tím se cítím lépe. Rozvířené myšlenky pomalu usedají na dno mé mysli. Konečně jsem schopna uvažovat s alespoň špetkou racionality. Zjišťuji příčinu mého rozhořčení.

Není jí nic jiného než lidská hloupost a arogance. Představa lidí, že oni jsou nejdůležitější a vše se musí nutně točit kolem nich. A když ne? Moudřejší ustoupí. Ale je to v tomto případě pravda? Co se stane, když se neustále ustupuje panovačným lidem? Neděláme potom náhodou přesně to, co chtějí? Ale na druhou stranu, má vůbec nějaký smysl s nimi bojovat? V podstatě je mi jich líto. Přes svou pýchu si nevyšímají ničeho kolem sebe. Dokáží se vůbec radovat? Nemyslím tím škodolibou radost. Mám na mysli obyčejnou radost z maličkostí, upřímný smích...

Pomalou se rozednívá. Malá osůbka mizí společně s přibývajícím světlem.

Víla?

Ne, jen prelud člověka, který je sám.

Chlap byl tehdy ještě blízko

když jsem v zasněžené ulici
ohýbal autům zrcátka
bez agresivních tužeb
jen proto
aby nezabírala místo
v příliš malém světě
Ale když jsme pak vyšli
někam vzhůru
k osvětlené nonstop herně
chlap už s námi nebyl

Bloudil na malém
sídlíštním plácku
mezi zbylými čtyřmi stromy

Není totiž chvíle
kdy by před člověkem
nemohl vyrůst
hluboký les

Frank poeta

Chrápání a hmyz

Od večera vidím nejasně,
jak Kyklop bájný s okem zalepeným,
běžím loukou travnatou,
nebo snad městem?
Všude dým.
Utíkám z plných plic,
avšak zbytečně,
v prostoru hvězdném kopu nohama
víc a víc a víc,
vtím se v duchně,
čtvrtou rukou pak pádluji zběsile
v chaosu světském,
v přesile,
hltám všechnu moudrost světa
jak přesnídávku pro děti,
hladově
sápu se do lednice,
však tam jen smetí.
zmužile,
jsem v pytli...

Moucha roztáhla svá blanitá křídélka a odrazila se od parapetu, ve vzduchu
provedla pár
zbytečných kliček, přistála na čele postele, poskočila a vletěla mi rovnou
do úst, čímž
mne sprovodila ze světa spánku. Svině...

David Grant
kvinta A

Extremismus

Když zalistuju v poslední době novinami nebo se podívám na zprávy na internetu, skoro pokaždé uvidím něco o českých pravicových extremistech. Neonacistické pochody v různých městech, oslavy Hitlerových narozenin, útok na romské spoluobčany... Jak je možné, že najednou o nich přibýlo tolik zpráv? Proč jsou najednou tak často na veřejnosti?

V jednom čísle časopisu Respekt byla extremismu věnována docela velká část článků. Přečetla jsem si je, dozvěděla jsem se nové informace a mohla jsem si alespoň udělat lepší názor na danou věc. Mimo jiné tam také psali, že se u nás extremismus rychle šíří (i když toho jsem si všimla i já v důsledku množství článků zabývajících se tím tématem) a že se snaží zalíbit co nejvíce lidem. Nejprve ukazují svou nenávist vůči Romům, čímž si bohužel získávají sympatie velkého množství lidí. Až časem budou odkrývat antisemitismus a další „body programu“. Chtěli by se totiž, mimo jiné, již delší dobu dostat k moci, ale stále se jim to nějak nedařilo. Teď jim ale svitla naděje při nechvalně známém případě soudu ohledně zákazu Dělnické strany. I když tato politická strana jeví extremistické sklony (často v rozporu se zákony), nedokázaly příslušné orgány najít dostatečné množství důkazů. Tím pádem soud neměl jinou možnost, než prohlásit Dělnickou stranu za legitimní. Myslím, že je to pro český národ vcelku nebezpečné a měla by se proti tomu začít dělat opatření. Já si totiž nedovedu představit (nebo nechci), že by se tito lidé dostali k moci- ať už prostřednictvím Dělnické strany nebo jakékoliv jiné extremistické...

Nemám v oblibě lidi s rasistickými řečmi a už vůbec ne ty, kteří ty řeči mění v činy. Proč by to měli ostatní lidé akceptovat? Každý má přece právo na život, svobodu a osobní bezpečnost. To by si měli všichni uvědomit. Nemáme právo někomu ubližovat jen proto, že je jiný. Tím, že je jiný, není přece horší...

Tento text vychází z článků časopisu Respekt a mých vlastních poznatků a názorů.

Martina Kroutilová
kvinta B

Divadlo Petra Bezruče

George Orwell
1984

Ostravské divadlo Petra Bezruče uvedlo do svého repertoáru v české premiéře dramaturgickou nejznámějšího Orwellova románu 1984. Režie nesmrtelného příběhu Winstona Smithse se ujal Jan Mikulášek (Evžen Oněgin, Zběsilost v srdci, Tři sestry, Noc bláznů...), který společně se svým dvorním výtvarníkem Markem Cpinem vytvořil osobitou, jím typicky stylizovanou inscenaci podávající informace nejen o Orwellových představách „dokonalé“ společnosti, ale i o nedemokratických státech dnešní doby.

Hlavní role čtyřicetiletého Winstona Smithse se zhostil Jan Vlas. Jeho výkon je velmi přesvědčivý, i když, jak sám herec řekl pro zpravodaj dpb, nemá s Winstonem vůbec nic společného. Role jeho životní lásky Julie se ujala Sylvie Krupanská. Společně se svým kolegou tvoří na jevišti nádherný harmonický pár, zvláště v intimních scénách, jako je například obraz prvního vzájemného sblížení, kdy si oba navzájem smývají bílou barvu z obličeje, čímž se odlišují od všech přítomných postav. Co se týče ostatních postav, zdůraznila bych herecký výkon Kateřiny Krejčí v roli přítelkyně a později „vychovatele“ O' Briena. Dále se v inscenaci divákům představí Přemysl Bureš v roli zrádného prodávče ve starožitnictví, Tereza Vilišová, Tomáš Krejčí, Tomáš Dastlík, Lukáš Melník a Jan Vápeník.

Hudbu jako obvykle vybíral sám režisér Jan Mikulášek. A jako obvykle – vybral ji velmi dobře. Diváka neruší, vlastně je krásnou třešničkou na dortu, dokreslující ať už milostné či hrůzostrašné scény.

Kostýmy nejsou nijak extravagantní, ale také nejsou nudné. Skvěle korespondují se scénou, která vypadá jako tělocvična a jen podtrhuje uzavřenost a oddělenost společnosti žijící uvnitř.

I když je představení velmi dlouhé (trvá dohromady i s pauzou 2 hodiny a 50 minut) uteče vám velmi rychle. Zvláště proto, že skvěle funguje. Nic není zdoluhavé, všechno trvá přesně takovou dobu, jak má. A hlavně, ať už půjdete z divadla rovnou domů, nebo ještě chvíli posedíte v divadelním klubu, celou cestu nedostanete z hlavy větu: „Scéna začne, až tam dojdu.“

Pája Spurná, kvinta B

George Orwell
1984

Režie: Jan Mikulášek
Dramaturgická spolupráce: Zuzana Mildeová
Scéna, kostýmy: Marek Cpin
Premiéra: 21. 3. 2009

Černobílá drkotání

V rozpitých ránech neohrabaná chvátání,
udýchaná a zpocená
jak první běžec od Maratónu.

Mihotavá...

Pak v bílém dni divoké prodírání
a smilnění se spěchem ve spěchu,
potom odbíhání.

Uřícená...

V noci spaní ve strachu z nočních strachů
a palčivé černi,
uvadání a vysychání
jak poslední lilie na poušti.

Drkotání...

A nakonec všechno vybledne v sivé obrysy čehosi, co matně
připomíná ráno.

Nekonečná drkotání...

David Grant, kvinta A

PĚT STUDENTEK NA VÝSTAVĚ (o Bártovi nemluvě)

Třicátý duben měl být krásný, harmonický den, neboť část naší redakce se vydala, společně s profesorem Bártou, na „výlet“ do Domu kultury města Ostravy na výstavu školních časopisů základních a středních škol.

Samotné výstavě předcházelo slavnostní předávání cen ve všelijakých kategoriích umělecky zaměřené tvorby... a tady právě nastal onen osudový zlom v harmonii. Jakmile se totiž všechny děti, které měly v průměru asi tak deset let, pohodlně usadily, vystoupil na scénu muž, který se představil jako redaktor Solokapra, člen poroty udělující ceny a hlavně jako konferenciér celého programu. No konferenciér – jeho výkon byl asi tak katastrofální, jako kdybyste viděli např. inscenaci Ibsena v podání nějakých ožralých ochotníků ze Zadního Vydří. Tento člověk – omlouvám se čtenářům, že neuvádím jeho jméno, ale úspěšně jsem ho zapomněla – neuměl vůbec mluvit, ale hlavně nedokázal ukočírovat program, proto na jevišti neustále vznikal nějaký chaos.

Nutno ale uznat, že jsem se občas i velmi dobře pobavila, zvláště díky neuvěřitelným blbostem, které danému průvodci pořadem vylétaly z úst. Byla to například věta: „Hodnotili jsme všechny školní časopisy, i ty, které jsme neviděli.“

Po tomto hodinovém zahajovacím programu jsme se přemístili do výstavní síně. Byla tam vidět opravdu všelijaká čísla školních časopisů. Některá zajímavá, některá bohužel ne.

Po další půlhodině jsme konečně vycházeli z místa konání celé téhle show. A abych pravdu řekla – všichni jsme si oddychli... A ani nám nebylo líto, že náš časopis letos nezískal nějakou z cen. Shodli jsme se totiž všichni na tom, že by to byla urážka našeho dobrého jména.

Pája Spurná, kvinta B

To nejlepší na konec aneb...

DŮKAZ, ŽE DBÁME NA PŘÁNÍ ČTENÁŘE...

Když se nedávno naše redakce sešla, aby pomalu začala dávat dohromady návrhy na nové číslo našeho oblíbeného školního časopisu ☺, bylo nám vyčteno náhodou přítomným profesorem **Sovadinou**, že mu v našich textech chybí recepty. Proto jsme se s kolegyní z redakce rozhodly, že mu splníme přání a v našem – jinak seriózně kulturním médiu – pravidelné recepty skutečně zavedeme.

Napoprvé jsem vybrala **RYCHLÉ VEPŘOVÉ**.

Takže, připravte si tolik kousků vepřových kotletek, kolik uznáte za vhodné, nebo kolik sníte či kolik do sebe natlačí společnost, pro kterou budete vařit. Potom kotletky naklepete, osolíte a naložíte do „špetky“ oleje. Mezitím si oškrábejte brambory a nakrájíte je, pokud možno, na kolečka.

Poté potřete máslem (uvařeným) zapékací mísu a na dno položíte osolené a okořeněné kotletky (jako koření můžete použít například dobromysl = oregáno, majoránku a provensálské koření ...). Poté nakrájené brambory položíte na maso, vše zalijete smetanou a dáte do trouby vyhřáté na 180° – 200°.

Pečete asi tak dlouho, dokud neucítíte libou vůni spáleniny (to je asi za hodinku a čtvrt).

Podáváme po předkrmu a před zákuskem. Pro ozdobení můžete použít čerstvá rajčata, pórek, papriku nebo salát.

Přejeme dobrou chuť!

spácháno Pájou Spurnou, kvinta B

BOJLER, občasník GOH

redakce: Pája Spurná, David Grant, Hanka Slaninová, Martina Kroutilová, Aneta Bartoníková, Verča Landová

Kresby: Hanka Slaninová

Fotky: Verča Landová

grafická úprava: Verča Landová

obálka: Hanka Slaninová

garance a korektury: Lukáš Bárta

v Ostravě, květen 2009

Bezejmenná skupina srdečně zve čtenáře časopisu BOJLER na svou červnovou literárně-hudebně-divadelní akci plnou změn!

Kulturní centrum Poruba, přisp. org.
Opavská 1118, Ostrava-Poruba, 708 00

BEZEJMENNÁ PROMĚNA

Literárně-hudební panoptikum
Bezejmenné skupiny
18. června 2009 v 18:00

vstupné 30 Kč

tel.: 596 940 851, 58
fax: 596 926 664

e-mail: sekretariat@kcporuba.cz
www.kcporuba.cz